

1 SKYRIUS

LEDŲ VAGIS

– Pasiruošęs? – paklausė senelis, imdamas nešiojamąjį šaldytuvą iš pikapo galo.

Maksas įdėmiai žvelgė į popietės saulėje žėrinčias vandenyno bangas. Jis suvirpėjo iš jaudulio.

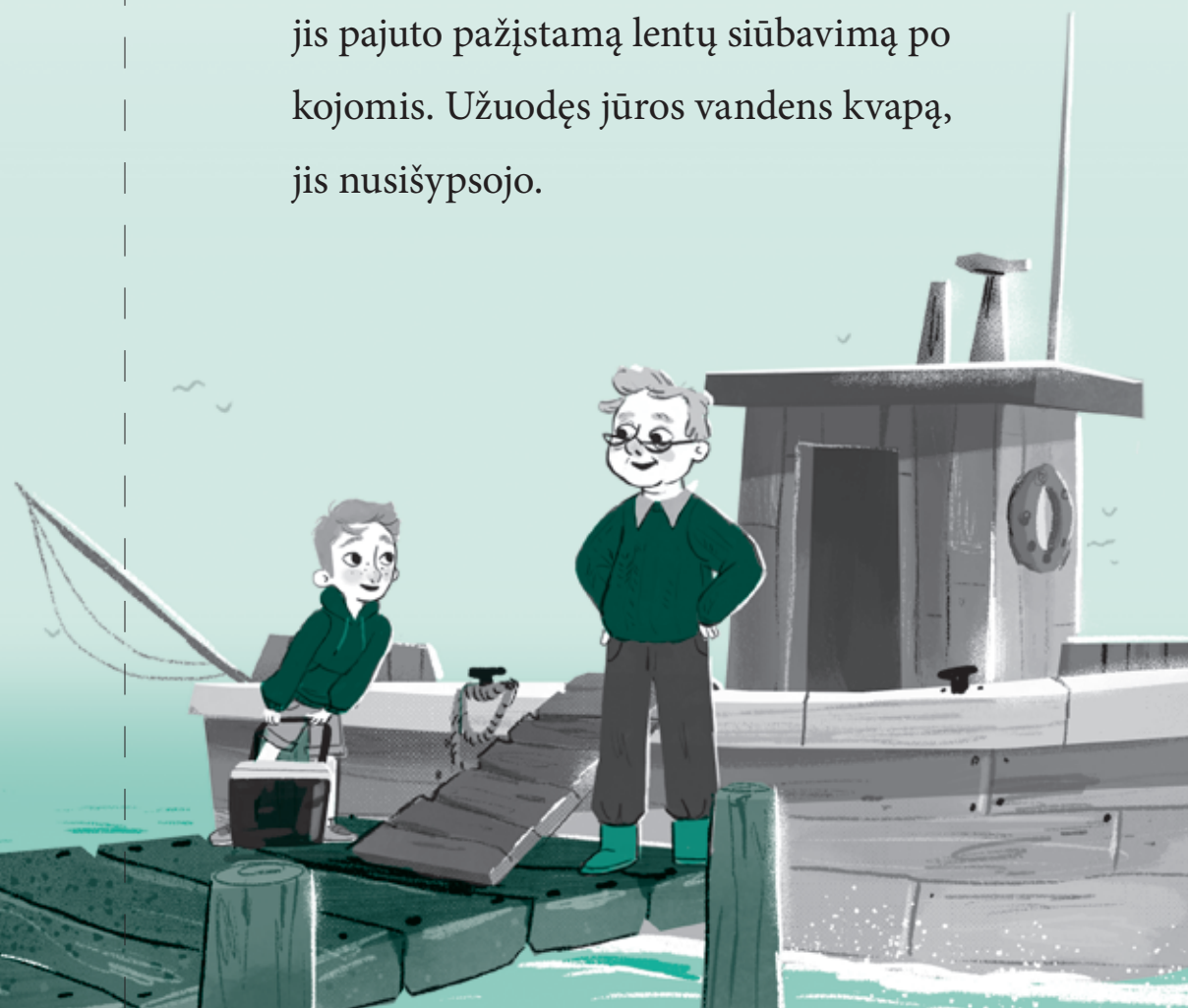
– Visada pasiruošęs! – sušuko raitodamas džemperio rankoves ir nusekė paskui senelį link priplaukoje išrikiuotų valčių.

Valčių priplaukoje šurmuliavo žmonės. Atrodė, šią saulėtą popietę visi, kas tik galėjo, susirinko į Žvaigždėtąją įlanką. Vaikai būriavosi prie ledų kiosko, o paplūdimys buvo sėte nusėtas šeimų su ryškiais rankšluosčiais ir skėčiais.

Maksas pastebėjo tamsiaplaukę mergaitę, laižančią ledus vafliniame kaušelyje. Pagalvojus apie sumuštinio formos ledus šaldytuve, jam net seilė nutįso. Mergaitė,

ranka prisidengusi akis, kažką tyrinėjo vandenyje. Bet kas ten buvo? Maksas žvilgtelėjo į bangas, tačiau nieko neįžiūrėjo.

Eidamas paskui senelį per priplauką, jis pajuto pažįstamą lentų siūbavimą po kojomis. Užuođęs jūros vandens kvapą, jis nusišypsojo.

Senelis vedėsi jį prie savo žvejybos valties, spindinčios auksinės saulės šviesoje.

– Labas, senute, – pasisveikino jis.

Kaip buvęs žvejys, senelis daugiau savo gyvenimo praleido toje valtyje negu sausumoje. Paglostęs jos korpusą, įlipo vidun.

Maksas taip pat ketino lipti į valtį, bet išgirdo klyksmą.

Jiedu su seneliu atsigręžė pačiu laiku ir pamatė, kaip

mergaitė su ledais bando nuvai-

kyti kirą. Paukštis staigiai nėrė

žemyn, tiesiai prie vaflinio kaušelio,

ir griebė ledus mergaitei iš rankos.

– Ei! – suriko mergaitė. – Jie mano!

Senelis papurtė galvą.

– Bjaurūs kirai.

Kai mergaitė iš liūdesio nunarino pečius, Maksas pažvelgė į senelio nešiojamą šaldytuvą.

– Ar galiu su ja pasidalyti ledais, seneli? – paklausė berniukas.

Aplink senelio akis išryškėjo raukšlės.

– Gera mintis, – tarė jis. – Vis tiek man reikia nuvalyti valtį, tik neužsibūk per ilgai. Kai bangos ima kilti...

– Pradeda kibti ešeriai... – pratęsė dainą Maksas. – Nesijaudink, aš greitai!

Jis ištraukė iš nešiojamojo šaldytuvo ledus ir nustriksėjo per prieplauką. Mergaitė sėdėjo ant rankšluosčio pasirėmusi smakrą. Kai Maksas sustojo netoliese ir ištiesė ledų, ji pakėlė akis ir nusišypsojo.

– Tik neleisk paukščiams vėl pačiupti, – pajuokavo jis.

Mergaitė nusikvatojo.

– Mėgstu paukščius, bet koks neišauklėtas tas kiras! Net nepaprašė!

– Kai kurie paukščiai nepaiso gerų manierų, – tarė Maksas. Jis suglostė

šviesiai rudų plaukų verpetą ir ištiesė ranką. – Aš Maksas.

Mergaitė nusišypsojusi paspaudė jam ranką.

– Aš Sofija. Poilsiauju čia su tėvais šią vasarą, – ji linktelėjo į ledainę, kur prie dailaus metalinio staliuko sėdėjo jos tėvai

ir mojavo. Išvyniodama ledus mergaitė pastebėjo Maksą spoksant.

– Nori? – paklausė ji, lauždama ledus pusiau.

– Ačiū! – paėmęs berniukas lyžtelėjo iš vidurio išspaustus ledus. – Gyvenu čia su seneliu. Jis kaip tik ruošia valtį žvejybai.

Kai Maksas mostelėjo link priepilaukos, Sofijos akys nušvito.

– Ar kada matėte jūrinius vėžlius? – paklausė ji, iškeldama ledus. – Maniau, mačiau vieną vandenyje, bet tai buvo tik jūrų dumbliai.

Maksas papurtė galvą.